

Niet Stefan Boonen bijten!

z w i j s e n

Sluit aan bij school

Henri en Bonaire

Wil je een tip om goed op foto's te staan?

Het is simpel: blijf jezelf. Doe niet supercool als je meestal een warhoofd bent. Lach niet met ontblote tanden als je daar eigenlijk een hekel aan hebt. Doe gewoon als je op de foto moet. En kijk een beetje vriendelijk.

Hoi, dus, ik ben **Henri** en die tip heb ik niet zelf bedacht. Hij komt van mijn pa, hij is fotograaf. Zijn specialiteit: wilde dieren! Van insecten tot olifanten. Dankzij hem heb ik die stomme voornaam. Officieel moet je het een beetje op zijn Frans uitspreken: Hánrie. Het is niet zo belangrijk als dat niet lukt. Henri dus, naar een of andere beroemde (dode) Franse fotograaf. Nu ja, misschien komt die naam nog van pas als ik later 'in de filmwereld' ga. Ik werk al aan mijn eerste scenario. Je krijgt daar straks stukjes (scènes, heten die) uit te lezen. Geniet ervan!

Bonaire! Om dit verhaal een beetje te snappen, moet je weten dat Bonaire een eiland is. Het ligt in de Caraïben, ten noorden van Venezuela. Het is er altijd zomer. Helaas woon ik daar niet en mijn vader ook niet. We waren er op werkvakantie. Normaal gesproken had ik vakantie (zwemmen, strand, ijsjes) en zou papa werken (dieren opsporen, foto's maken). Op Bonaire heb je bijzondere dieren. In het natuurpark aan de noordkant leven groepen flamingo's. Op het strand struikel je soms over een zeeschildpad en er zijn leguanen.

De hoofdstad van Bonaire is Kralendijk, een stadje van niks. Wij hadden een huisje gehuurd in de omgeving van Rincon. Dat is een plaatsje vlak bij een natuurpark. Duidelijk?

Een buitenkans

Eigenlijk moet dit verhaal starten met anderhalf uur gesakker.

(...)

Echt, gemopper van het ergste soort. Niet zo netjes, en saai bovendien. Echt. Hoe meer pa's linkervoet leek op een paarse ballon, hoe meer hij foeterde en bromde. Alsof dat zou helpen. Trouwens, pa wist dat het zijn eigen stomme fout was. Wie gaat er nou op sandaaltjes achter een gekko aan?

Natuurlijk, een fotograaf houdt van de late namiddag, als het zonlicht op zijn mooist is. Dat heeft pa me al duizenden keren verteld.

Je snapt het al, mijn vader is iemand van het herhalende type. Als hij blij is, blijft hij maar doorgaan. Als hij pech heeft, moppert hij tot de oren van je hoofd vallen.

Oké, ik geef toe, ook dieren houden van dat laatste zonlicht. Sommige soorten verlaten hun schuilplaats zelfs pas in de schemering. Een beetje natuurfotograaf weet zulke dingen, die staat op scherp zodra de zon wegzakt. Klaar voor actie. Maar je moet natuurlijk wel uit je doppen kijken. Altijd. Van een 'prof' met twintig jaar ervaring zou je mogen verwachten dat hij niet over een rotsblok struikelt als de eerste de beste boterbloempjes-fotograaf. Zo'n val is uitermate ongezond voor de camera

(al viel dat deze keer mee) en slecht voor je voet. Ballon!
En dat ‘opletten’ geldt voorál als je werkt aan een belangrijke opdracht. Of nee, voorál als je werkt aan een belangrijke opdracht op Bonaire! En in het bijzonder als je je allerbeste zoon (ik!) hebt gevraagd of hij mee wilde gaan. Naar dat warme vakantie-eiland aan de andere kant van de wereld. Buitenkansje. En pa werd er nog voor betaald ook.

Een halfuur na mijn vaders valpartij staat dokter Gwinar in de woonkamer van ons vakantiehuisje. Een kleine man met een donkere huid en een wiebelbrilletje.

‘Gevallen?’ vraagt hij.

Pa maakt een armgebaar. ‘Over zo’n stomme dikke kei gestruikeld, weet ik veel.’

De dokter duwt voorzichtig tegen pa’s voet, draait zijn hiel zachtjes van links naar rechts. ‘Pijnlijk?’

‘Hrmm,’ doet pa met opeengeklemde tanden.

Volgens de dokter is het niet gebroken, maar hij raadt pa toch aan om foto’s te laten nemen. Dat kan in het ziekenhuis in Kralendijk. ‘De kans bestaat dat u in het gips moet, meneer.’

‘Mww, dat kan niet,’ schudt pa zijn hoofd. ‘Ik heb géén tijd voor gips, ik moet minstens ...’

‘Wat zeker is, meneer,’ onderbreekt de dokter hem. ‘Die voet *moet* rusten.’

Scenario – Niet bijten!: de film

Scène 6 – Binnen – Avond

Pa ligt op de (tweepersoons)bank met een drukverband om zijn voet. Dokter Gwinar stopt zijn spullen terug in zijn dokterstas. Henri zit aan tafel en noteert dingen in een schriftje.

Pa

(Ongeduldig.) Hebt u geen zalfje? Of met ijs, kan het dan morgenvroeg niet beter zijn?

Dokter Gwinar

(Duwt zijn bril omhoog, knipoogt naar de jongen.) Wat ook kan, meneer, is de ouderwetse eilandmethode. Dan haal ik thuis de bottenzaag die nog van mijn grootmoeder is geweest. Dan hebt u straks géén last meer van uw linkervoet, begrijpt u?

Henri

(Kijkt eerst verbaasd, dan breekt er een glimlach door op zijn gezicht. Het was een doktersmopje.) Haha.

Pa

Wat moet ik dan overdag doen? Tenen tellen?

Dokter

(Schudt glimlachend zijn hoofd, richt zich tot Henri.) Wat schrijf

je daar allemaal, jongeman? Je maakt toch geen verslag,
hoop ik?

Henri

(Slaat haastig het schriftje dicht.) O, niks.

‘Meneer,’ draait de dokter zich weer naar pa. ‘Er zijn toeristen die tijdens een strandvakantie op Bonaire wel duizend keer hun tenen tellen.’

Pa bromt: ‘Ik ben geen toerist, ik moet werken.’

De dokter schudt zijn hoofd. ‘U hebt pech, zo eenvoudig is het. Een vervelend bedrijfsongeval, maar over een dag of drie huppelt u weer rond.’

‘Ik hoef niet te huppelen,’ moppert pa. ‘Over twee dagen vliegen we al terug naar huis.’

De dokter klakt met zijn tong. ‘Is er niemand die kan helpen, een plaatselijke assistent of zo?’

‘Nee.’

‘En ik dan?’

‘Jij?’ Pa wijst naar me. ‘Wil je lollig zijn soms?’

Ik steek mijn kin de lucht in. ‘Waarom niet?’

‘... Daarom niet! Je bent géén fotograaf.’

Dokter Gwinar spreidt zijn handen en glimlacht.

‘Misschien kunt u hem leren fotograferen?’

Pa kijkt de dokter kwaad aan. ‘Doet u dat?’ bromt hij. ‘In noodgevallen, als u zelf ziekjes bent, mogen uw kinderen dan doktertje spelen?’

‘Nee,’ geeft de dokter eerlijk toe. ‘Ik dacht ...’

‘Foto’s maken kan iedereen!’ Pa slaat de handen voor zijn gezicht en zucht diep. Dat kan hij erg goed, vooral als hij niet begrepen wordt.

‘Pa,’ begin ik voorzichtig, ‘ik heb al eerder foto’s gemaakt, twee weken geleden nog, bij oma’s verjaardag. Die waren toch supergrappig?’

‘Hmn,’ doet hij stijfjes. Bij zijn mondhoeken verschijnt een extra rimpel.

‘Het waren perfecte foto’s, heb je zelf gezegd.’

Pa wrijft over zijn gezicht en trekt aan zijn oorlel. ‘Voor een beroepsfotograaf ligt de lat nog hoger, jongen. Geloof me.’

‘Puh.’

Dokter Gwinar steekt zijn hand op. ‘Misschien, eh, kunt u hem enkele dingen leren?’

Ik knik. ‘Meestal leer ik razendsnel. Als ik een uurtje foto’s maak, zit er vast één goede tussen.’

Pa vouwt zijn handen tegen elkaar, met zijn tong duwt hij tegen de binnenkant van zijn wang. ‘Een uurtje?’ herhaalt hij somber. ‘Eén geschikte foto nemen, duurt meestal een dag, soms langer.’

‘Ja, als je dikke pech hebt,’ zeg ik lachend.

Hij kijkt me aan. ‘Nee, als je geluk hebt.’

‘O.’ Ik hef mijn handen. ‘Een hele dag, laat maar zitten dan. Kun je niet in een rolstoel op reportage gaan?’

‘Een 4x4 rolstoel, zeker,’ bromt pa.

Hij kijkt me nadenkend aan. Het is zijn slecht-nieuws-blik.

‘Mhnn, de basis kan ik je natuurlijk snel aanleren, Henri.’ Zijn blik gaat even naar de dokter. ‘Wat denkt u? Is een kans van één op duizend beter dan geen kans?’

‘Zou ik denken,’ antwoordt de dokter.

‘Laat maar,’ zeg ik opnieuw, ‘ik heb morgen sowieso geen tijd. Ik heb Jonathan en Rebecca beloofd dat ik naar het strand kom. Ik ben populair hier.’

Pa speelt voor dove kwartel.

Henri is met zijn vader op Bonaire. Zee, strand en zon. Henri vindt het er heerlijk. Beter kan een vakantie niet zijn. Maar zijn vader is niet voor de rust op Bonaire. Nee, hij is als fotograaf druk bezig met een reportage. Tot hij heel onhandig over een steen struikelt ... Slim hoor, daar gaat Henri's vakantie! Nu moet hij invallen als fotograaf en met een camera achter de wilde dieren aan. *Smile!*

Sluit aan bij leesmethode

estafette

NUR 283

ISBN 978-90-487-3357-6

9 789048 733576

dieren, reizen

zwijsen.nl

Zwijsen, dé leesspecialist sinds 1846